

Ο Ελληνισμός και η Ευρώπη

/ Εί

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ Κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ της Διάρκειας του Ελληνισμού προβάλλει ολονέν και οξύτερο στα τέλη του αιώνα μας. Όταν λέμε Διάρκεια δεν εννοούμε ασφαλώς τη «διατήρησή» του στη ζωή και ίσως και την προκοπή του.

Εννοούμε τη διαχρονικότητά του με τρόπο που δεν εξαλλοιώνει την ιδιοπροσωπία του.

Και ιδιοπροσωπία σημαίνει την ξεχωριστή πίστη, τη γλώσσα καθώς και την ιστορικότητά του, δηλ. τη συνείδηση της ενότητας και συνέχειάς του μέσα στους αιώνες, την πεποίθηση ότι είναι φορέας μιας ιδιαίτερης αλλά και ζείδωρης πνευματικότητας, όπως επίσης την προσήλωσή του σε ένα πλέγμα εννοιών και αξιών που τον συγκροτούν και τον εκφράζουν.

Στη διάρκεια του λήγοντος αιώνα η Ελλάς ως κράτος ελεύθερο και ανεξάρτητο είδε τα σύνορά της να επεκτείνονται, αλλά ταυτόχρονα είδε και τις προαιώνιες εστίες του Ελληνισμού της Ιωνίας να ξεριζώνονται. Η συρρίκνωση αυτή του ανατολικού Ελληνισμού της διασποράς (Μ. Ασίας, Πόντου, Θράκης, Ανατ. Ρωμυλίας κλπ.) συνοδεύθηκε από μια ηττοπαθή αίσθηση αλλοτρίωσης, που εκφράστηκε άλλοτε με τον γραικυλισμό και άλλοτε με τον ελλαδισμό. Και τα δύο υπήρξαν απόρροια της απουσίας οράματος και προοπτικής για την επιβίωσή μας και της απόρριψης των γηγενών μας ερεισμάτων. [\(περισσότερα...\)](#)